

Εύα Μοδινού

ΕΝΑΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ

(Απαντά ο Μάρκος Μέσκος – Ερωτά η Εύα Μοδινού)*

Εύα Μοδινού: Θα επιλέξω τις ερωτήσεις μου μέσα από στίχους κυρίως από την ποιητική σας συλλογή «Τα Φαντάσματα της Ελευθερίας» και μέσα από στοχασμούς σας από τα «Προσωπικά Κείμενα».

Μάρκος Μέσκος: Μου κάνει εντύπωση που διαλέγεις στίχους από «Τα Φαντάσματα της Ελευθερίας»! Γιατί η συλλογή αυτή είναι ένα κομβικό σημείο της πορείας μου. Μόνο ο Αργυ-

ρίου το πρόσεξε αυτό, σχολιάζοντας ότι με αυτήν τη συλλογή κάνω στροφή στην ποίησή μου. Κι ο Γιάννης Δάλλας είχε πει παράλληλα ότι είμαι ποιητής της ολικής ποίησης.

Ε.Μ.: Ωραία! Ξεκινώ λοιπόν με τους στίχους σας: «το ρολόι στη μοναξιά κοιτάει κατάματα / πληγές παντού, ίσκιε μη μ' αγκαλιάζεις»¹. Στη μεγάλη μοναξιά που οι πληγές ανοίγουν, η ποιητική έμπνευση λυτρώνει, θερα-

* Η ιδέα του διαλόγου αυτού έχει την αφετηρία της σε κάποιες συζητήσεις μου με τον Μάρκο Μέσκο από το 2003. Στα πλαίσια του αφιερώματος στον ποιητή (τεύχος 55 των *Θεμάτων Λογοτεχνίας*) πρότεινα αυτόν τον διάλογο, ο οποίος έγινε τελικά πολύ αργότερα (αφού είχε ολοκληρωθεί το αφιέρωμα) και αυθόρμητα, θα έλεγα, σ' ένα καφέ στο κέντρο της Αθήνας. Αρχικά είχε προγραμματιστεί η δημοσίευσή του στο προηγούμενο τεύχος (τεύχος 58), ωστόσο αναβλήθηκε εξαιτίας μιας απροσδόκητης συγκυρίας. Παραμονή Πρωτοχρονιάς, στο βιβλιοπωλείο των εκδόσεων Γκοβόστη, μιλώντας με τον Χρίστο Αλεξίου για την ύλη του τεύχους, στην οποία θα συμπεριλαμβανόταν και ο διάλογος αυτός, θα τηλεφωνούσα στον Μάρκο Μέσκο για να του ευχηθώ «Καλή Χρονιά» και να του πω για τη δημοσίευση στο παρόν τεύχος. Ο θάνατος του ποιητή την Πρωτοχρονιά του Νέου Έτους με πρόλαβε. Κι έτσι ο διάλογος αυτός έγινε ένα μικρό μνημόσυνο στη μνήμη του ανθρώπου που πάλεψε αθόρυβα (το γνώριζαν ελάχιστοι άνθρωποι) και γενναία τα τελευταία έτη της ζωής του με την επάρατο ασθένεια και στη μνήμη του ποιητή που έγραψε: «Είναι μια μικρή ευτυχία που ζω και που πεθαίνω».